

ő kis babát.
 zódtek, hogy
 kozik.
 a cziczán, a
 történt, senki
 ny kis állat
 önfeláldozó
 házban és
 a szabadba.
 zkedtek és
 ték, látták,
 ségbeesetten
 mért teszi:
 volt az égő
 ony most az
 le, mert fon-
 menteni. Az
 az égő ház-
 Jégre mégis
 egyik abla-
 jában egyik
 csikét biztos
 a és vissza-
 a második
 s visszatért,
 gmentse; de
 nem jött elő
 ották, a sze-
 kis fiával a

czicza ked-
 s eltemették,
 önfeláldozó
 atoknál.

n adakoztak :
 zer Miczi 60
 t 394 ffr 20
 80 kr.

a kegyes ada-
 gó bácsi.

számban.

enaem-épület.
 észv. társulat.

AZ A VICZA. (Lásd a 48. lapon.)

LÓRI NÉNI TÖRVÉNYSZEKE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ALAHÁNYSZOR Lóri nénitől távoztak, mindannyiszor nagyon el voltak tökélve valamennyien, hogy megemlékeznek a bölcs tanácsokról. De a jó szándék bizony csak jó szándék maradt s ez mindjárt kitünt, mikor alig két-három nappal az utolsó ülés után a gyermekek mind együtt ozsonnáltak Zsuzsikáéknál. Maguk voltak és Zsuzsika szerepelt mint házi kisasszony. Jókedvűek voltak mind, csak Béla és Andor vágtak mogorva képeket. Zsuzsika észre is vette:

— Mit néztek olyan vadul egymásra? kérdé. Talán verekedtetek?

— Még nem, felelé Béla. De megtörténhetik.

— No, csak az kellene! Inkább hátaerozzuk el, mit játszunk ozsonna után.

— Én nem játszom semmit, ha Béla is ott lesz, szólta Andor.

— Ugyan miért?

— Hát csak azért! Van rá okom.

— Van ám! szólta Béla hevesen. Megmondhatod, hadd hallják.

— Meg is mondom! pattant ki Andor. Veled soha sem játszom többé, mert veled nem lehet a játéknál megegyezni! Azt szeretnéd, ha mindig csak te nyernél, mindig neked lenne igazad. Már pedig a mikor nincs igazad, hát én nem ismerem el, nem biz' én.

— Csakhogy igazam volt! kiáltá Béla a haragtól elvörösödve.

— Nem volt!

— De igen is volt!

Klárrika csitítólag szólta közbe:

— Az egyik azt mondja hogy volt, a másik hogy nem volt, de ebből mi semmit sem tudunk.

— Majd elmondom, szólta Marcsi. Ott voltam a pörlekedésnél. Lapdázta és Béla vesztett, aztán boszuságában azt vitatta, hogy Andornak nem volt annyi dobása, a hányat olvas. Andor nem tágitott s mikor Béla újra is azt kezdte, hogy nem jól számít, akkor Andor ott hagyta és nem játszott többé.

— És kinek volt igaza? kérdé Magduska.

— Andornak, felelé Marcsi.

— Azt nem te fogod eldönteni, kiáltá Béla mérgesen.

— Már pedig ő eldöntheti, szólta Andor, mert ő ott volt és nézte a játékot. Hanem persze neked nem tetszik, mert nem neked ad igazat.

— Hallgass!

— Ohó! Talán bizony engedelmet kérjek tőled a beszédre is? Sokkal okosabb, ha az hallgat, a kinek nincs igaza.

De már erre Bélát elfogta a pulykaméreg, fölkapott egy poharat és odavágta az Andor fejéhez, — azaz csak oda vágta volna, de Andor hirtelen félrehajolt s a pohár a falon darabokra törve, nagy csörömpöléssel hullt a földre. A leányok hirtelen sikoltottak fel s épen ebben a pillanatban nyílt meg az ajtó és Lóri néni lépett be.

— Mi történik itt? kérdé.

Mindnyájan zavartan hallgattak, de Béla fülig elvörösödött. Nem volt nehéz kitalálni, hogy ő követett el valamit.

— Béla, mondd el, mi történt? szólt a néni.

Erre Béla ugyancsak nehezen tudott felelni. Ötölt-hatolt, de érthető szót nem birt többet mondani, csak ennyit:

— Nagyon megharagudtam... nem birtam...

— Akkor hát nem is tudnád jól elmondani, mit tettél. Beszélj te, Andor.

Andor elmondta a történeteket. Béla vagy kétszer közbe akart szólani, de a néni intésére elhallgatott és nagy nehezen legyőzte magát. Mikor Andor elvégezte beszédét, Lóri néni kérdé:

— És bizonyos vagy-e te abban, Andor, hogy te nem hibáztál?

Andor annyira nem volt bizonyos benne, hogy már a pusztán kérdésre is elvörösödött. A néni pedig így folytató:

— Hát szép és nemes volt-e az, hogy annyira fölingerelted Bélát? Jól tudod, hogy ő könnyen haragra lobbant, pedig utólag mindig megbánja. Ha igazán szépen akartál volna cselekedni, akkor nemcsak nem ingerelted, hanem mindjárt kezdetben figyelmeztetted volna, hogy kár játék miatt komolyan megharagudni. Kezdetben kétségkívül neked volt igazad, Béla volt hibás; de épen mert igazad volt, kiméletesnek kellett volna lenned. Neked azonban gyönyörűséged telt abban, hogy Bélával éreztesd hibáját, ez pedig nem nemes indulat. Így tehát te is épen olyan hibás vagy, mint ő.

Béla, ki a milyen hirtelen haragu, épen olyan jó szivü is volt, nem birta elviselni, hogy miatta most már Andort tartásák hibásnak.

— Nem Andor a hibás, néni, csak én magam. Roszul játszottam, igaza volt, hogy ott hagyott és megérdemeltem, hogy nevéssen rajtam. Persze, most már belátom, hogy oktalanság volt úgy heveskednem.

— Hát arra kell törekedni, hogy máskor hamarab juss ilyen böles belátáshoz és mindjárt kezdetben győzd le a gonosz indulatot, mely rosza csábit. Mikor játszottatok és Andor nyert, benned egy kis irigység és féltékenység támadt; ha ezt legyőzöd, nem lett volna semmi baj. De nem tetted, hanem zsörtölödtél, míg Andor megunt és ott hagyott. Mikor aztán beszéltek előtted a dologról s nem neked adtak igazat, akkor hiúságod támadt fel, pedig a hiúság is sok rosza vezetett ám; sértett hiúságból lobbantál nagy haragra, melyben aztán betörhetted volna Andornak a fejét, ha ő idején el nem kapja.

— Jaj nénikém, hogy eltalálta! szólt Béla őszinten. Csakugyan irigység, hiúság és harag vett rajtam erőt. No de majd vigyázok, hogy ez ellenségek ellen máskor résen álljak.

Marcsi vigan szólt közbe:

— Milyen szerencse, hogy neked ettől nem kell félnem. Ugy-e néni, én nem vagyok sem irigy, sem hiu, sem pedig haragos?

Mindnyájan megvallották, hogy Marcsi igazat mond; de azért mégis ugy esett, hogy mikor Lóri legközelebb is törvényt tartott, Marcsi volt a főbünös. Tudta ő ezt maga is, mert egészen zavarodottan adta át könyvecskéjét Lóri néni-nek, ki aztán ezt olvasta belőle:

»Tegnap az iskolában büntetést kaptam, mert a feladvánnyal nem készítettem el.«

Senki sem csodálkozott ezen, mert szegény Marczinak mindig az volt a baja, hogy nem tudott elkészülni. Az ő számára mindig kurta volt a nap. Mindig sietett s a ki látta, bizonyosan azt hitte, hogy nincs a világon senkinek annyi dolga, mint Marczinak. Akárhová hívják, mindig azt feleli: »Nem érek rá, majd később, várjatok!« Mikor nagy sietve útra indul az iskolába, otthon minden holmiját szanaszét hagyja. A kis Magduska figyelmezteti:

— Rakd rendbe a holmidat, mert elhányódik, elromlik.

— Már nem érek rá, sietnem kell.

Futva megy s utközben mondja fel magának a leczkét, de csak a felét, mert a másik felével nem készült el. A tanár megdorgálja s Marczy mentegetőzik, hogy nem ért rá újra végig olvasni a leczkét. Persze a tanár nem fogadja el az ilyen kifogást s büntetésül nagyobb feladványt ad neki, csakhogy ennek elkészítésével is megkésik. Sokszor elmarad a sétáról, kirándulásról, mert nem készült el a dolgaival. Minap egy nagyobb feladványt adott át félig készen a tanárnak, a ki persze megbüntette. Lóri neni nyájasan szólt:

— Már megint! Marczikám, de hát te soha sem fogsz már semmivel idején elkészülni?

— Nem tudom én, felelé Marczy. Pedig mindig sietek, mindig iparkodom... egyebet már csak nem tehetek?

— Dehogy nem! Legelőször is ne siess.

— Ne siessék? kiáltá Marczy ámulva.

— Ne bizony. Mert a sietséged nem az igazi szapora, gyors munka, hanem kapkodás, mely onnan ered, hogy mindig mást csinálsz, mint a mit kellene s nem jut idő arra, a mit elvégezned szükséges. Nem az végez sokat és jól, a ki örökké siet, hanem az, a ki jól beosztja idejét és pontosan használja föl. Így aztán jut idő mindenre, elkészül mindennel. Neked nincs több dolgod, mint a többi fiuknak, de azért te soha sem készülsz el idején dolgaiddal, csupán azért pedig, mert rosszul használod az időt. Az idő pedig nem kegyelmez senkinek, a perczek, órák elröppennek, akármit csinálunk. Mikor feladványodra egy órai idő van s te félórával elkésve fogsz hozzá, a feladvány természetesen nem készül el, vagy rosszul készül el és büntetést kapsz. Az idővesztetésnek hű társa a rendetlenség; mivel annak idején már nem értél rá, hogy rendbe szedd a holmidat, nem találsz a könyvet, tollat és egyéb szükséges dolgot, mikor épen kellene. Keresgéléssel töltöd az időt s akkor fogsz munkához, mikor jóformán már készen kellene lenned. Gondolj csak arra, hogy akárhányszor egészen ide hozzám jöttél, hogy nem hagyta-e itt valahol a könyvedet.

— Az igaz! sohajtá Marczy. De ide mindig már legutóljára jövök, mikor már az egész házat fölkerestem.

— És rendszeren olyan helyen találsz meg, a hol nem is kerested.

— Igen, de mikor sietek, hát nem érek rá, hogy rendbe rakjak mindent.

— Azért mondtam, hogy ne siess, csak pontos légy, még pedig mindjárt reggel kell kezdened. Most abban bizva, hogy sietséggel majd kipótólsz, halogatsz a fölkelést. Mikor végre fölkelés, már nyakrafőre öltöznöd kell, fonákul kapkodsz fel a ruhádat, sietségben és bosszuságod-

ban szanaszét dobálsz mindent, nem találod a kefé, fésűt, felborítod a vizes kanacsót, rosszul gombolod be a mellényedet s mikor sietve föltéped, leszakad a gomb, várni kell, míg fölvarrják és vége az, hogy nem jut idő egy kissé belenézni a lezékébe, készületlenül szaladsz az iskolába

*MARISKÁM, hát jó apának —
Szólj csak :
— Mit is írjak, mit üzenjek
Rólad ?*

*»Írd meg mamám, hogy nehezen
Várom,
Hogy nem láttam : hosszú hete,
Három !«*

*Mariskám, hát mit írjak, hogy
Hozna ?
Leginkább a kedvedre mi
Volna ?*

*»Kivánságom kérdezed, hogy
Mi a ?
Csókja a legédesb vásár-
Fia !«*

büntetést kapsz. Rosz diák hírébe kerülsz, e mellett pedig soha sem vagy olyan csinosan öltözve, mint testvéreid, pedig több költséget okozol szüleidnek.

Mindnyájan nevettek, mert csakugyan mindez naponként úgy történt, a mint

Lóri néni elmondta. Maga Marcsi is félig busult, félig nevetett.

— Már az igaz, hogy így járok mindig.

— No's, a bajon pedig nagyon könnyű segíteni. Nem kell egyéb, csak hogy

ezentul pontosan oszd be az idődet és soha se csinálj egyebet, mint a mit bizonyos órára kitűztél.

— Meg is teszem és holnaptól fogva nem fogok sietni, akkor bizonyosan el is készülök minden dolgommal.

De még épen ezen a napon történt valami, a mi miatt egyelőre nem igen ügyeltek arra, valjón Marczy megtartja-e ígérését. Pedig megtartotta, ami annál nagyobb érdeme volt, mert valami szokatlan ujság történt a házban. Délben a postás levelet hozott Zsuzsikáékhoz. Ez persze még nem lett volna ritkaság; de már az feltűnt a gyermekeknek, mikor az apa így szólt:

— Ez az én Bertalan barátomtól való... mi lelhet? Nem igen szeret levelet írni, valami fontos dolog lehet, hogy rászánta magát. Lássuk, mi az ujság?

Alig félóra mulva Andor már tudta az ujságot és rohant lefelé a lépcsőn Lóri nénihez, mert természetesen legelőször is a néniel kell mindent tudatni. De most Lóri néni ugyancsak nehezen értette meg, ami persze nem épen az ő hibája volt, mert Andor e szavakkal rontott be:

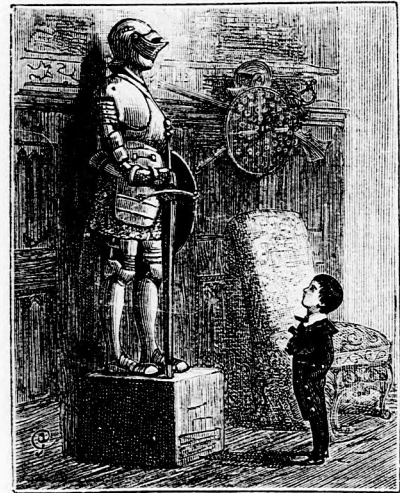
— Nénike, nagy ujságot mondok! Vendéget kapunk, budapesti vendéget, hozzám való fiut. Jaj de jó lesz! Mennyi érdekeset fogunk tőle hallani!

Lóri néni nem igen értette s nyugodtan kérdé:

— Budapesti vendéget? Ki az és mért jön ide?

— Hát az ugy van, néni, hogy valami ragadós betegség tört ki és most itt lesz nálunk. (Folytatása következik.)

A VAS BÁCSI.

RÉGI cítéz

Komoran néz

A Muzzeum esarnokában.

Kabátja vas,

Roppant magas,

Csak ugy mered ott magában.

Hajdonában,

Hány esatában,

Voltál te vén bajnok jelen?

Hej ki voltál?

Hol harezoltál

A török és tatár ellen?

Vagy ugy!... Hisz csak —

Te vas alak —

Soh' sem éltél valójában;

Nem is éltél,

Nem küzdöttél,

Csak vérted volt a csatában.

A NÖVÉNY VILÁG AGGASTYÁNJA.

A Gondviselés ritka kegyével dicsekedhetik az olyan ember, a ki száz esztendőt él. Az állatok közt is csak keveset ismerünk, mely hosszabb ideig élne. Elefánt, bálna, holló való ezek közül.

Amit embernél, állatnál ritka hosszú életnek mondunk, az csekélység némely növénynél. Persze, vannak füvecskék, melyek egy nyarat sem élnek túl, más növények csak pár évig élnek; de vannak hatalmas fák, melyek nemcsak több száz, hanem több ezer esztendeig is élnek.

Keletindiában, a Nabuddafolyó partján áll egy óriási banán-fa, melynek hatalmas ágai a magasból lenyulván a földre, itt ismét gyökeret vernek, úgy hogy ez az egy fa ma már voltaképp egész erdő, melynek árnyékában hétezer ember pihenhet. És erről a fáról ókori történetírók följegyezték, hogy már Nagy Sándor korában, tehát Krisztus születése előtt mint esodás vén fát bámulták, tehát már legalább háromezer esztendő is lehet.

Oroszország déli részén, a krimi félszigeten, Bajdan völgyében áll egy diófa, melynek korát 1500 esztendőre számítják. Évenként körülbelül 70,000 diót terem még ma is. Őt családnak közös tulajdona, melyek osztognak a termésben. A fatörzsének husz láb a körülete.

Nem olyan messzire, a szomszéd Németországban, Neustadtban van egy hársfa, mely 674 éves és lombja négyszáz lábnyi körületű. Ágait több mint száz oszloppal támasztották meg, hogy le ne törjenek.

Népek jöttek-mentek, hatalmas birodalmak sok száz évig álltak fenn és szétbomlottak; sok, sok megváltozott a földön, de ezek az ősi tisztes fák most is élnek és minden tavaszon kizöldülnek.

A MI SZELID SASUNK.

KEDVES Forgó bácsi!
A Kis-lapban nemrég olvastuk, hogy a sast is meg lehet szelidíteni. Mi is tapasztaltuk ezt némi részben s ezért írunk róla valamit.

A múlt tavaszon egy délután az utcán egy kis juhász fiut láttunk, ki zsinórra kötve ránczigált a földön valamit. Kérdeztük tőle, mi az? Azt felelte, hogy sas. Mi még azelőtt nem láttunk kicsiny sast és nem akartuk elhinni, hogy az, mert egészen finom gyapjuhoz hasonló szép fehér pehelylyel volt fedve, mint valami kis bárány. Nagyon megsajnáltuk, hogy a fiu úgy kinezta s megvettük tőle, haza vittük és elkezdtük hussal etetni. Nagyon izlett neki. Utóbb a gyapjuszerű pehely helyett szép sötét barna tolla nőtt és igen szép madár lett belőle.

Mikor láttuk, hogy kicsiny neki a kalitka, melyben tartottuk, szabadon bocsátottuk. Ettől fogva az udvaron a fákon lakott, de mindig lejött hozzánk, hogy megkapja huszporcióját s nagyon mulattatott bennünket azzal, amint a húst elvette. Hangos sikongatások között ügyesen tudta körmei közé venni, fölrepült vele a fára és ott folytonos rikoltozás között fogyasztotta el.

Egész az ősziig megvolt nálunk a mi szelid sasunk, bár utóbb már kezdett goromba lenni. Rá szállt a fejünkre, ruhánkat huzogatta, midőn pedig hűvösebb éjszakák lettek, bement a tyukokhoz az ölbe. Egy napon azonban eltűnt, még pedig végtelenül. Nem tudjuk hova lett; azt reméljük, hogy a jövő tavasszal újra látjuk.

Maradunk kedves Forgó bácsinak tisztelői

Sallay Giza, Gyura és Izabella.

A KACSA ÉS A VERÉB.

— Mese. —

A tócsa vizében kedvére uszkált az öreg kacska a fiaival, majd kimászott a partra és szedgette föl a jó magot, melyet a gondos gazdasszony szórt oda. Követte a példáját a fiatal kacska s a mint javában csemegéztek, közeledett feléjük a veréb, hogy elcsipjen egy-egy szemecskét.

— Kicsoda ez az idegen? kérde a fiatal kacska az öregtől.

— Veréb, láthatod.

— Valami rokonunk talán?

— Nem biz' a. Csak éppen hogy ő is szárnyas, tollas jószág.

— És ő is itt él, őt is a gazdánk tartja?

— Dehogyan tartja! Vardon él, ott és úgy, a hol tud.

— Hát nincs olyan kényelmes lakása, sem olyan bő esése, mint nekünk?

— De nincs ám! Hanem most ne fecsegy, mert én enni akarok.

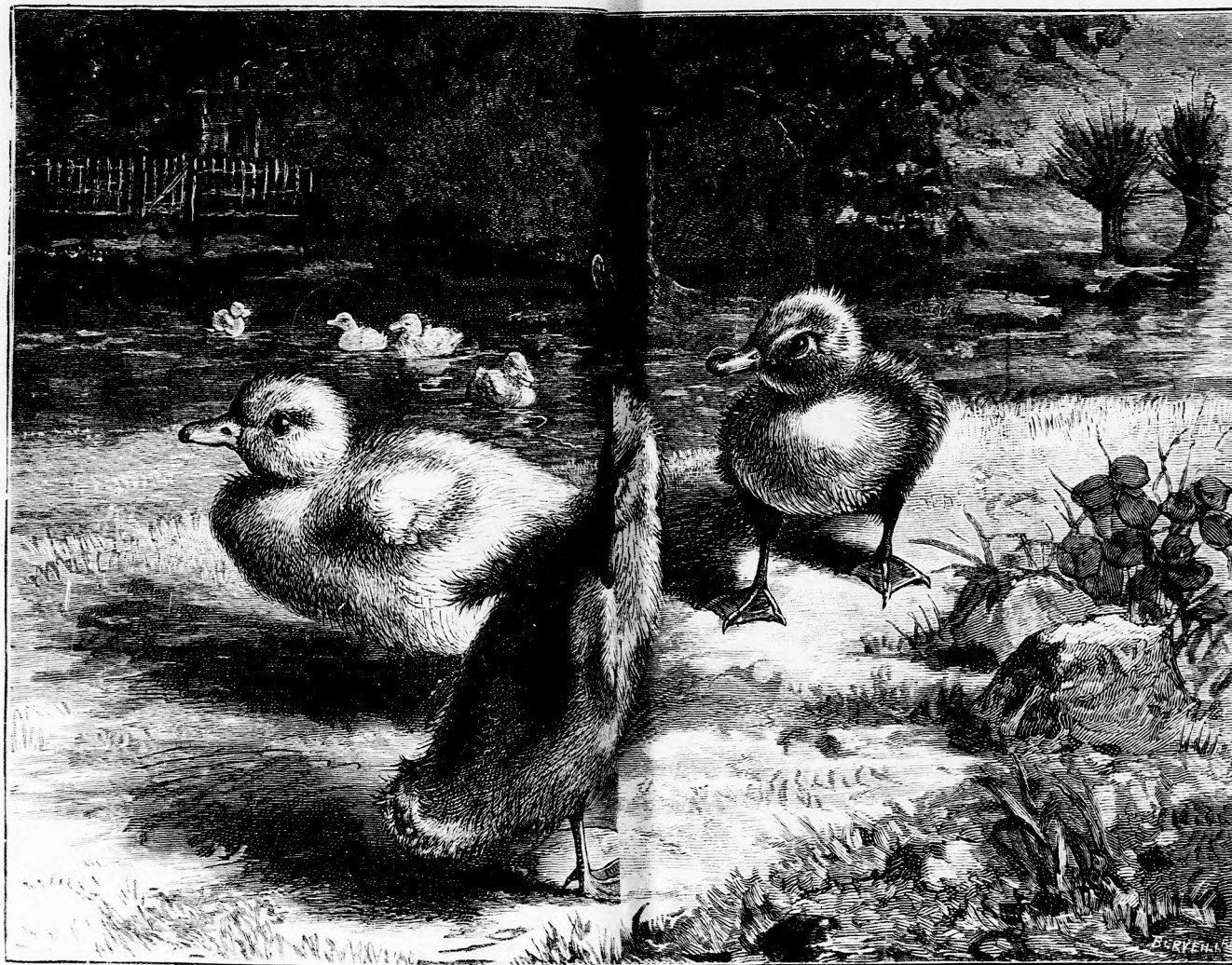
A kis kacska nem is kérdezett többet, hanem kevélyen lépegetett a kis veréb felé és hetykén mondá:

— Tudod-e, hogy ez itt a mi helyünk, nem a tied?

— Tudom hát. De csak megengeded, hogy itt legyek én is? Engedd meg, pajtás, mert ha nem engeded, akkor is — itt maradok.

— Hogy mersz így beszélni? Hát nem tudod, hogy én sokkal különb vagyok, mint te?

— Azt már csakugyan nem tudom.
— Hát van neked kényelmes lakásod, a hol nem ér sem szél, sem eső?
— Most bizony éppen semmilyen

... KEVÉLYLÉPEGETETT.

sincs, mert még nem raktam fészket. De az se baj, elhállok én akárhol a bokor alatt.

— Szép dolog, még lakásod sincs! Hát ebédre, ozsonnára kapsz-e jó sok magot oly bőven, hogy meg sem bírod enni?

Ekkor a kacska megvetőleg nézett reá s így szólt:

— No lásd, és azt merted mondani, hogy én nem vagyok különb!

— Mondtam és újra mondom, kényes barátom. Téged jól tartanak, az igaz, de rab vagy és majd megveszik rajtad, a mit kaptál; én pedig szegényül élek, de szabad vagyok. Majd meglátom, nem cserélnél-e velem, ha egyszer kés alá jutsz.

A fiatal kacska gunyosan felelte, hogy az már csakugyan lehetetlen, hogy ő valamikor cserélni akarjon azzal a hitvány verébbel.

— Jól van jól, majd megváltik, szólt a kis veréb. Én itt fogok tanyázni közel, majd látjuk még egymást.

Pár hét mult s éppen ott voltak megint a tócsánál, amikor közeledett a gazdasszony s hirtelen megkapta a megremült kacscát.

— Ez jó lesz, igen jól meghízott, mondá.

És nem sokat czeremóniázott, hanem mindjárt torokára tette a kést és leölte peccsenyének.

A szegény kacska még néhányszor feljajdult s vége lett. A kis veréb pedig egy közeli fa ágáról nézte és így szólt:

Lám, szegény kacska pajtás, most ugy-e cserélnél velem? Többet ér ám a szabadság és függetlenség szegény sorsban is, mintha bőségben és kényelemben mások kegyelmétől függ életünk.

DINIKE KIVÁNSÁGA.

— Mese is, nem is. —

(Két képpel.)

OL volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy kis fiu, a kinek Dinike volt a neve. Még kis fiúcska volt, de már tudott szépen olvasni és nem is bánta, mert olyan gyönyörű meséket olvasott a nagy képes könyvből, hogy akár egész nap is eltöltötte volna vele az időt. Hogy is ne, mikor azok a tündérhistóriák olyan szépek! Nem is gondolt Dinike másra, csak a tündérekre és a Tündérországra, a többi nem érdemes rá, hogy törődjék vele az ember.

— Csak én egyszer eljuthatnék Tündérországra! sóhajtá. Ott bizonyosan jobb dolgom volna, mint itt. El is mennék én, csak tudnám, merre van.

Meg is kérdezte apácskát is, mamácskát is, aztán a bácsit, nénit, de mindenki csak nevetett rajta. Utoljára tehát nem is kérdezgette többé, csak úgy csöndben magában sóhajtozott és a nagy czirmos cziczának panaszolta el bubánatát.

— Látod, cziczuska, milyen jó volna, ha te tudnál segíteni rajtam! Te egész éjjel szabadon járhatasz-kelhetsz, kifürkészhetnél, merre van Tündérország, aztán ketten elmennék oda és boldogok volnánk.

A czirmos czicza hangosan dorombolt, a mivel ezt mondta:

— Kedves kis gazdám, én bizony nem megyek veled, mert ott aligha vannak egerek, már pedig nekem olyan ország kell, a hol sok az egér. De azért megpróbálom, nem segíthetek-e a bajod-

don. Jó kis gazdám vagy, adsz nekem kávémaradékot, nem csípkeged a fülemet, — hát majd meglátom, nem tudhatok-e meg valamit? Én magam nem járok ugyan messzire a háztól, de vannak ismerőseim, a kiktől hírt kaphatok.

A jó czicza nem is felejté el ígéretét s még az éjjel kisétált a juh-akolba. A juhocskák messze járnak legelni a hegyek közé, talán tudnak valamit Dinike Tündérországaról.

— Azt mi bizony soha sem láttuk, szólt egyik juhocska. Mert mi nem mehetünk oda, a hová nekünk tetszik, hanem a hová a pásztor terel. Ám ha a jó kis Dinike csak úgy lehet boldog, ha ez a kívánsága teljesül: majd beszélünk odakint ismerőseinkkel, a kik szabadon járnak, kelnek. Azok majd hoznak hírt.

Mindjárt másnap beszéltek is a nyullal, mely ott csemegézett velök a kövér fűben a mezőn.

— Ha csak az kell, szólt a nyul, azt én hamar megtudom. Csak napkelet felé kell egy kicsit futnom, mert bizonyos, hogy az a gyönyörű ragyogó nap ott a hegyek mögött a Tündérországból jön minden reggel hozzánk. Várjatok csak, mindjárt itt leszek.

Neki iramodott a nyulacska és futott mint a szél. Csakhogy a mint futott, vadászkutyák vették észre és utána eredtek nagy csaholással. Most a nyulacska már nem törődöt se Dinikével, se a Tündérországgal, hanem a maga bőrét igyekezett megmenteni; árkon-bokron keresztül rohant, de a kutyák egyre nyomában voltak, kifárasztották s végre el is fogták. Hogy azután mi lett belőle, — no, arról

nem akarok beszélni; elég az hozzá, hogy a nyulaeska soha sem tért többé vissza, tehát nem mondhatta el a juhoscákának, merre kellene Dinikének megindulnia, hogy a Tündérországba jusson. A juhoscákák sem mondhatták el a czirnos cziczának, tehát a czirnos sem vezethette el Dinikét a boldogság országába.

Mikor a kertben egy nagy csiga-biga ezt meghallotta, így szólt a méhikéhez:

— Én ezt előre megmondhattam volna. Hogy is lehet a nyulra effélét rábizni? Nyul urfi nagyon szeleburdi, ki tudja milyen bajba keveredett? Alkalmasint vadászok fogták el. Hanem én nem félek a vadásztól. Engem soha sem üznek, ugy-e?

— Az már igaz, felelt a méhike.

— Aztán nem is jó helyen kereste nyul urfi a Tündérországot. Nem napkeletre van az, hanem napnyugatra. Tudom én azt jól, ott voltam a lugasban a pad alatt, mikor az öreg néni azt beszélte több gyermeknek, hogy a tündérek napszálltával jönnek elő és hajnalban tűnnek el, tehát nem szeretik a napot. Ugy van az megírva a mesekönyben, tehát csak igaz?

— Tökéletesen bizonyos, zümmögte a méhike.

— No, tudtam, szólt a csiga-biga. A Tündérország tehát napnyugat felé van és fogadni mernék, hogy én mihamar rátalálok.

— Az volna ám derék dolog! szólt a méhike. Indulj neki, csiga pajtás, én mindjárt jelentem a cziczának, hogy vállalkoztál rá.

— Jelentheted is, hogy mindjárt indulok.

Nem készülődött sokáig a nagy utra, mert nem kellett uti ládát tele pakolnia, sem elemóziás tarisznyát a nyakába akasztania. A hátán vitte magával a házát, meg jól tudta, hogy eleséget talál utközben eleget.

Ment tehát, mendegélt és hetedhét országon végig ment; ő legalább úgy hitte. De annyi bizonyos is, hogy mire dél lett, a csiga már legalább is tiz öhnyire volt onnan, a honnan elindult. Nagy kövek, törött galyak, sűrű gyom és fű akadt utjába, de az elszánt csiga nem rettent vissza semmi akadálytól. Egyik helyen nagy pléh-edényt talált, mely fölfordítva hevert a földön, mint valami óriási barlang; csiga koma bele ment és alaposan kikutatta, mert hátha ott van a bejárás a Tündérországba. Ezt azonban nem találta, csak egy kis viz volt az edényben, mert hát talán öntöző kanna volt. Odább a mi csiga barátunk egy fél papucsot talált s azt is kikutatta. Nagyon pompás lett volna a papucs belsejében megpihenni; de hát a ki nagy dologra vállalkozik, annak nem szabad pihenni. Csiga koma tehát tovább utazott és sok érdekes kaland és tapasztalás után végre egy rettenetesen óriási falhoz jutott, a milyen bizonyosan nincs több a világon.

— Semmi kétség, ez itt a világ vége, gondolá a kitaró csiga. Ezen a falon kell keresztül másznom, akkor megtalálom, a mit keresek. Nagyszerű tettet viszek véghez, ha keresztül jutok.

Nem is tagadhatta volna ezt senki. Mert az a fal épen egy öl magas volt, a

mi kerti falnak elég magas. De a mi csiga barátunk nem ijedt meg tőle, neki indult, lassan-lassan fölmászott a legtetejére és a másik oldalon ismét lebecsátkozott egy teljesen idegen vidékre.

— Aligha csalódom, gondolá. Ez itt a Tündérország. Olyan szép!

A fal tövében néhány hangyával találkozott s felvilágosítást kért tőlök. De azok kurtán bántak el vele.

— Oktalan beszéd, felelék. Mi nem érünk rá efféle feleségre, dolgunk van. Kérdezz másokat.

Nem is ment messzire, már találkozott egy kis békával. Ettől is kérdezősködött, itt van-e a Tündérország, a hol csupa boldogság az élet?

— Azt hiszem, itt van, felelé a kis béka. De nem ám itt a szárazon,

hanem ott abban a kis tócsában. Annál gyönyörűsegebb iszapos fenekű tócsát nem ismerek.

— No, azt már nem igen hiszem, hogy épen erre vágyódnék a kis Dinike, gondolá a csigabiga és tovább vándorolt.

Ment sokáig, messzire, már legalább is husz ölnyire, de csak nem találta, a mit keresett. Nem is képzelte, hogy a világ ilyen nagy. Hiába nézegetett körül, hol van az a lyuk, melyen át a nap este elbujik; azt bizony nem találta meg.

— Hm, ugy látszik, még messzire kell mennem. Már szinte sajnálom, hogy utnak indultam.

Épen a mint ezt gondolta, két leánykához ért, kik ott ültek a pázsiton.

— Nézd csak, Bettike, milyen szép kis csiga, szólt az egyik leánya.

— Az ám... egyenesen felénk tart. Valjon mit akar?

— Mit akarhatna egyebet, mint ennivalót? Ugy-e, csiga-biga barátom?

A csiga-biga komoly természetű, nem hirtelenkedik; a mi csiga barátunk is jól meg akarta tehát fontolni, mit feleljen. Így történt aztán, hogy még mielőtt rászánta volna magát a feleletre, Bettike kezébe fogta, a

... OTT ÜLTEK A PÁZSITON.

mitől a csiga természetesen megijedt, úgy, hogy behuzódott a házába. Hallotta, hogy hívogatják, biztatják, dugja ki szarvaeszkáit, de ő azt nem merte megtenni; a kis leányok tehát beleuntak és eldobták. Nagyot koppant a földön, de szerencsére nem történt semmi baja s mikor végre kidugta fejét, egy káposzta tő alatt találta magát. Jobbra is, balra is, mindenütt csupa káposzta volt, az ő kedvencz csemegeje.

— Az már bizonyos, hogy ez itt a

Tündérország, mert itt csupa boldogság az élet, annyi a jó káposztalevél. Tudtam én, hogy rátalálok a Tündérorszagra. De vissza biz' én nem megyek, elég fáradságomba került, míg ide jutottam. Most már boldog leszek magam.

Mindjárt bele is harapott egy puha káposztalevélbe és ott maradt.

Igy hát a kis Dinike a csigabigától sem tudta meg, hol van az a boldog Tündérország, melybe annyira szeretne eljutni. Törte hát a fejét tovább és nagyon elégedetlen volt, hogy hiába törte.

Egy este, mikor éppen szép holdvilág volt, kint üldögélt a ház előtt s a mint fölpillantott, úgy látta, hogy a hold éppen a ház tetején pihen. Talán megunta már a sok lebegést, leszállt ide nyugovóra.

Azt olvastam, hogy a holdban lakik egy ember, a ki szépen hegedül, gondolá Dinike. Most alkalmasint pihen, mert nem hallatszák, pedig közel van. De hátha beszélnek vele? Ő ott a holdban magasan lebeg, onnan mindent lát, megmondhatja hol van a boldog Tündérország. Megyek is, beszélék vele. Amott a hágsó éppen

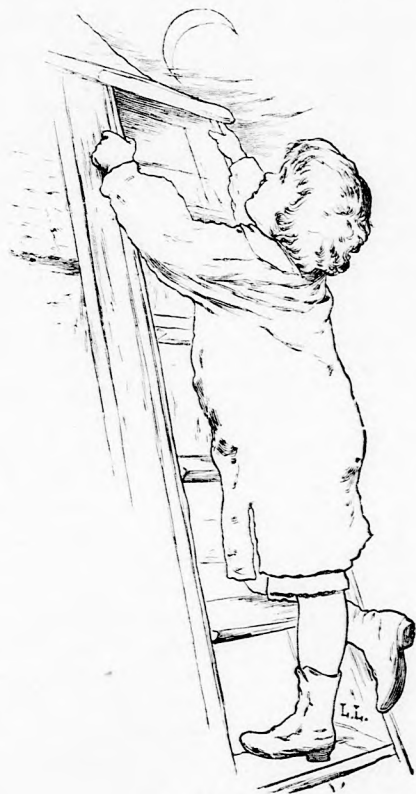
oda van támasztva a falhoz, szépen följutok a háztetőre.

Neki indult és fölmászott, de mikor az ereszig ért, nagy boszuságára látta, hogy csalódott, a hold nem pihen a háztetőn; az csak a földről látszott úgy. Vagy talán megszökött a holdbeli ember,

hogy ne lehessen vele beszélni? Én bizony nem tudom, de az bizonyos, hogy Dinike terve nem sikerült s ezen nagyon boszankodott. Ezt pedig kár volt tennie, mikor ott fent kapaszkodott a magasban. Mert a mint lefelé ereszkedett, nem vigyázott eleget s még jó magasan volt, mikor megcsuszott és rémült sikoltással lezuhant a földre.

Ugy megijedt, hogy fekvé maradt a földön, mintha keze lába eltörtött volna; pedig nem történt egyéb baja, mint hogy egy kicsit megütötte magát. Sikol-

tására a mama kiszaladt a házból s eleinte szintén megijedt, bevitte Dinikét a szobába, lefektette; de csakhamar látták, hogy nincs baj és mikor Dinike megvallotta, miképp esett meg rajta az a kis baleset, majdhogy meg nem büntették.

... FÖLMÁSZOTT.

Dinike ekkép nagyon elégedetlen volt a dolgaival s mielőtt elaludt volna, felsóhajtott, hogy kívánsága nem akar teljesülni. De ekkor mintha felelt volna valaki... talán a kis tücsök onnan a sarokból... vagy talán a mama?... vagy csak álmolta?... elég az hozzá, hogy az a valaki ezt felelte:

— Örvendj, hogy bohó kívánságod nem teljesül, hogy nem akar senki utat mutatni, melyen innen elmehetnél. A mesebeli Tündérország csak mese, de azért van ám valóságos boldog Tündérország is, minden gyermek benne lakik, a ki jó szülei hajlékában él. Van-e kívánságod, melyet a mamácska nem teljesítene, ha tudja, hogy javadra válik? Jobban gondoskodik ő rólad örömben, bajban, mint a mesebeli tündérkirálynő és jobb dolgod sehol sem lehet. Becsüld meg tehát és szeresd a szülei hajlékot, mert csak itt vagy igazán boldog.

Dinike elgondolkozott ezen addig-addig, míg csöndeskén elaludt. Másnap-tól fogva nem kívánczolt többé semmiféle Tündérországba, hanem boldog volt otthon jó szüleinél, kik őt annyira szerették.

A KAKAS ÉS A RÓKA.

— Állatmese. —

NAGY ijedten szaladt a bubos tyuk a többi tyuksereghez.

— Nem láttátok? Mintha a róka ólalkodnék itt közel.

A többiek is nagyot ijedtek és futni akartak; de a kakas hetykén mondá:

— Ugyan mire való ez a nagy ijedezés? Hát nem vagyok-e itt én? Mit fél-

tek, mikor engem láttok? Tudjátok, hogy én vagyok a ti oltalmazótok!

Alig hogy ezt mondta, egy kis csibe fölsikoltott:

— Jön a róka! Ott jön ni!

Csakugyan jött, de a kis csibe szerencsére idején vette észre s a tyuksereg felröpült a kerítésre, bokrokra. A kakas röpült legmagasbbra, egy fa tetejére.

A róka látván, hogy nem jut prédához, odább ballagott. Mikor már messze járt, a tyukok, csibék lassankint leszálongtak. A kakas jött le utóljára.

— Tudjátok, mondá, fent kellett maradnom, hogy örködjem, elmult-e már csakugyan a veszedelem.

Erre a szomszéd fáról megszólal egy kis veréb.

— Oh, láttuk, milyen nagy vitéz vagy. Mikor a róka közeledett, te futottál leghamarább, pedig épen egy pillanattal előbb ugyancsak emlegetted, hogy te vagy a tyuksereg oltalmazója. Gyönyörűen megoltalmaztad!

A kakas boszusan nézett föl a verébre.

— Ugyan hát mit tehettem volna az ellen a vérengző fenevad ellen? kérdé.

— Bizony semmit, mert agyonharapott volna. Nem is az a hiba, hogy nem szálltál szembe a rókával, mert azt senki se kívánhatja tőled; hanem az volt a hiba, hogy dicsekedtél olyasmivel, a mire nincs képességed s azért tetted, mert azt hitted, hogy ugysem kell bebizonyitanod. A dicsekvőt és hetvenkedőt pedig elébb-utóbb szaván fogják.

A HANGYÁK ÉLETÉBŐL.

Hogy a hangya a szorgalom mintaképe, azt már bizonyosan sokszor olvastátok és hallottátok. Én többször irtam már nektek erről, valamint arról is, hogy bármilyen piczike teremtés a hangya, mégis a gondolkozási képességnek, ügyességnek meglepő bizonyságait adja. Egy természet-

udjátok, hogy
!
egy kis csibe

ni!
csibe szeren-
nyuksereg fel-
ra. A kakas
tetejére.
m jut prédá-
már messze
nkint leszál-
lájára.

fent kellett
elmúlt-e már
megszólal egy

nagy vitéz
tt, te futottál
gy pillanattal
hogy te vagy
nyörüen meg-

föl a verébre.
tem volna az
n? kérdé.

t agyóshara-
ba, hogy nem
t azt senki se
volt a hiba,
a mire nincs
tanod. A di-
elébb-utóbb

ÉBŐL.

m mintaképe,
szor olvastá-
ör irtam már
is, hogy bár-
angya, mégis
ügyességnek
gy természet-

tudós munkájában nemrég ismét sok érde-
kes adatot közölt s ezekből néhányat el-
mondok nektek is.

A tudós egy napon czukormorzsat
szórt az ablakpárkányra, hol hangyák
jártak. A hangyák csakhamar rátaláltak,
mind többen-többen jöttek elő és szaporán
hozzá láttak, hogy a jó zsákmányt elhord-
ják haza az éléstárukba. Az ablakpárkány
rövid idő múlva egészen ki volt üresítve.
Ekkor a tudós egy üvegcébe töltött czuk-
rot, az üveget pedig zsinóron fölfüggeszté
az ablak keresztfájára, úgy hogy a levegő-
ben lógott. A hangyák mihamar megtalál-
ták az utat az üveg belsejébe, végig sétál-
ván a zsinóron le a czukorhoz, aztán ismét
föl. A czukormorzsa elszállításának ez a
módja azonban nagyon lassu és fáradtságos
volt s a hangyák egyszerre abba is hagy-
ták, egy kis ideig ide-oda szaladgáltak és
— kitalálnátok-e mit eszeltek ki? Ép oly
elmés, mint egyszerű módját annak,
miképp hordozhatják el könnyebben a jó
czukrocskát. Ez abból állt, hogy egy ki-
sebbik csapat bent maradt az üvegben, a
többi pedig lent az ablakpárkányon. Az
üvegben lévők a czukrot csak az üveg
szájáig vitték, nem másztak vele végig a
zsinóron, hanem az üveg szélétől leejtették
az alant állokhoz, ezek meg fölszedték és
siettek vele haza. Ilyen módon az üvegcé-
t is csakhamar kiürítették.

Ismeretes, hogy a hangyák hűséges-
sen segítik egymást minden bajban. Egy
napon a mi tudósunk megpillantott egy
hangyát, mely valami szerencsétlenség
által elvesztette csápjait, azt a vékonyka
szarvacskát, mely elől van a fején. Han-
gyának ez nagy szerencsétlenség, olyan
mint mikor az ember megvakul. Mert a
hangyja csak ezekkel a csápokkal tapoga-
tózva tud jól mozogni, csak azokkal ta-
lálja meg utját. Ez a szegény kis hangya
is mint a vak botorkált, eltévedt és ellen-
séges hangyák közé jutott, melyek megtá-
madták és összemarták, úgy hogy sze-

gényke majdnem élettelenül hevert ott;
még mozgott, de járni nem tudott. Ekkor
egy rokon hangya jött arra s alig pillantá
meg a sebesültet, oda sietett hozzá, gond-
san megfogta és nagy erőfeszítéssel ugyan,
de haza vitte közös fészükbe.

Egy másik hangyára vizesöpp esett s
a hangya semmiképp sem birt kivergődni.
Nemsokára egy másik hangya ment arra
s a mint a vergődőt meglátta, hozzá sie-
tett, oda nyújtotta neki egyik lábacskáját,
ezt a vergődő hangya megragadta és a má-
sik aztán kihuzta a vízből.

Mikor az aprócska állatok okosságá-
nak ilyen jeleit látjuk, méltán bámuljuk a
természetet és okodni fogunk attól, hogy
bármely csekélyke teremtést is megves-
sünk vagy könnyelműen agyontapossunk.

BETÜREJTVÉNY.

i	i	n	l	r	r	r
a	a	a	a	a	a	
á	á	á	á	t		
t	t	t	k			
k	k	v				
s	s					
n						

Ezen betűk úgy helyezendők el ebben az
idomban, hogy a sorok balról jobbra s fölről
lefelé olvasva a következő szavakat adják:
1. Ebben lakik a pápa. 2. Nyári mezei munka.
3. A földmives ezt cselekszi aratás után. 4. A
sok belőle megárt. 5. Ha nagy, megsiratod. 6.
A kertész sűrűn teszi. 7. Az ábécze egy betűje.

AZ A VICZA!

(Képpel a czímlapon.)

SÓHA ilyen gondatlan babát!
O Istenem, mennyi gondot ád!
Ugy szaggatja a drága ruhát!

Még csak tegnap ujdontat új volt,
S ma ruhája csupa rongy és folt,
Tudja az Ég merre csatangolt!

Viczáim, ez a soknál is sokabb!
És ha bár egy félórára csak —
Megérdemled, hogy becsukjalak.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Fitos Dezső. A sebészeti tanterem is az Üllei uton van. De oda ellátogatni tán még nem való ilyen kis legénynek, mint te vagy. Hiszen — amihez nagy kedvet mutatsz — ha az orvosi pályára lépsz, lesz módodban alaposan megismerned ezt a kiváló intézetet. — **Köves Emilke.** Levélkédnek megörültem. Irásod tetemesen javult. Még egyszer: nem a szép írást követelem, bár nagyon szeretem, de a *tiszta levelet*. A tiedben alig van egy poczácska. Ez haladás. — **Ott Nina.** Kérésedet átszarmaztattam a kiadó hivatalhoz, azóta el is járt benne. Jó kívánságaidért fogadd köszönetemet s forró viszonzómat. — **Körlaky testvérek.** A »Magyar Ifjúság« meg fog felelni célotoknak. A »Hasznos Mulattatót« s a »Lányok Lapját« szintén jó lélekkel ajálhatom azoknak, akik a »Kis Lap«-ból már kinőttek. Minden postahivatal és könyves boltban megrendelhetők. Szívükből fakadt üdvözléseikért ezer anynyit. — **Engelmann testvérek.** Hogy is gondolhattok olyat, hogy én selypes leveleért a kis Olgára megnehezteljek! Csak kétkedésemet fejeztem ki. De hogy az ellenkezőt állítjátok, egy pillanatig sem habozok elhinni a selypítésnek nyilatkozását az írásban is. Jó kívánságokért a legszivesebb köszönetet mondom. — **P. C. M.** A szegény verébke bus történetét némi javításokkal közölni fogom. De erre szükséges, hogy kiírjad a teljes nevedet. Nyilván azért használj csak három betűt, mert azt hiszed, hogy tudom. Talán sejtéd. Ám a szabály alól téged sem menthetlek föl. — **Roth Regina.** A levelet azzal a bizonyos melléklettel elküldtem; de nem első eset, hogy a postán kibontják leveleimet, vagy kézhez sem juttatják. Nem marad egyéb hátra, mint másodszer (ajálva) elküldeni. Ti ott Erdő-Bényén: te, a Nina, Malvina és Hami összeálltok s mindentféle kérdésekkel ostromoltok. Mindegyik-

re szívesen is felelek: de történelmet, természetrajzot s hasonlót a személyes érdekeknek szánt rovatban nem lehet tanítani. Nagyon sok tért foglalna el. Csak a miről más uton nem bírtok felvilágosítást szerezni: arra készörömet adom meg a szükséges utbaigazítást. — **B. S.** Sz. I.-nek, bár becses előttünk az ön közbenjárása, erre nálunk nem volt szüksége, annál kevésbé, mert a czicza-história valóban kedvesen van elbeszélve. — **Stern Sarolta.** Amit a Körlaky testvéreknek üzenek, az neked is szól. — **Porucz Olga.** Beállított-e a kis angyal? — **Mészáros Erzsike.** Te sem kaptad meg a levelelmet? Másodikat küldök. Szeretettel kifejezett kívánataid jól estek. Légy boldog te is! — **Marjalaky Pál.** A »Kis Lap«-hoz való igen csinos és jutányos bekötési táblákat kaphatsz Hírháger Károly könyvkötőnél. (Árpád-utca 14.) Egyszerű postai megrendelésre megküldi. — **Gold Margit.** Korodhoz képest az írásod is elég jó. Kis dalod nekem is tetszett. Nagyon nőj! — **Pázmándy Olga és Mimi.** A kiadóhivatalnak adtam át. Azóta rendben is lesz. Hírháger ezimét megtalálod a Marjalaky Pálnak szóló üzenetben. Ezer köszönet a számokért. — **Gút Iza.** Ha közlése ígérve volt, meg is fog jelenni. Csak a sorát várja. — **Billa Józsi.** Szívesen fogadlak téged is a »K. L.« zászlaja alá. Reményilem, sokáig maradunk együtt jó barátságban. A kiadó hivatalnak átadtam a forintot s az megelégedésedre fogja elvégezni, amire megkéréd. — **A jó kívánságoknak az új év heteiben is oly boldog özene árad rám minden oldalról, hogy nem tudok egyebet ismételni az egyetlen, de érzelmeim összeségét magában foglaló e szónál: *Köszönöm!* — Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetők.**

Jótekonyság.

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Roboz Kornélia 20 kr., Eszter Berta 2 frt.

Táncsics Mihály özvegyének: R. Juhász Amália 50 kr.

Halmi Ferencz árvái javára: R. Juhász Amália 50 kr.

A **bölcsöde** javára: Fuchs Aranka 20 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

Az **Ég áldása** legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.